

трибуна

arsenal[®] 10

28 април 2023 г. • година XII • брой 302

На стр.
3

Акценти

Адрес на редакцията: гр. Казанлък, бул. "Розова долина" 100, офис 8 (срещу Митницата)

НОВ СПЕЦИАЛИЗИРАН АВТОМОБИЛ ОЧАКВАТ АРСЕНАЛСКИТЕ ОГНЕБОРЦИ

Нов специализиран автомобил ще получи Противопожарната служба на "Арсенал" АД в началото на месец май. Това съобщение на членникът на ведомствената пожарна в дружество Жечо Бонев.

"Колата е с много екстри, тя е една от най-модерните в страната, с която екипите ни ще могат да бъдат много по-ефективни и сигурни в своята дейност при екстремни ситуации", сподели той. „Избраният базов автомобил е с марка „Ивеко“, той е високопроходим и може да работи на всякакви терени, системата на задвижване е 4x4. За него и за надстройката има всички необходими сертификати и гаранции. Надстройката включва резервоар с обем от 3000 литра, има втори, допълнителен, резер-

воар със система от дюзи за защита, които се активират при непосредствен досег с активно огнище на пожар. Помпата е с високо

циализирани автомобили", изброява част от качествата на новата придобивка Жечо Бонев.

Той изпраща писмено становище до ръководството на "Арсенал" АД за необходимостта от закупуване на нов противопожарен автомобил. То е съгласувано с производствения директор на предприятието инж. Боян Тошков и е одобрено от генералния директор на дружество инж. Николай Ибушев.

Поръчката е направена след внимателно проучване на пазара, като е избрана фирма, която има много по-голям обхват от тези на досега наличните в Службата спе-

налягане от 30-40 атмосфери, с динамична струя, която има много по-голям обхват от тези на досега наличните в Службата спе-

Продължава на стр. 4

ЧЕСТИТ ПЪРВИ МАЙ!

Скъпи арсеналци,
уважаеми съграждани!

Преди 130 години, през 1893 година, 1 май събира казанлъчани на първото първомайско шествие. Казанлък е сред първите градове, които празнуват Дена на труда само три години след първото му честване в България.

Роден в Чикаго през 1886-а година, многоликият първомайски ден се превърща в Международен ден на труда и работническата солидарност, в тържество за прослава на най-святоото човешко право – трудът.

Времето доказа, че дни като този нямат давност. То потвърди, че Първи май е празник без декрети и условия, празник на справедливостта и съзиданието. Хората на труда и днес водят своята синдикална борба за защита на трудовите им права.

За наше голямо удовлетворение, в "Арсенал", най-големият работодател в страната, тези права не само се зачитат беспрекословно, а и се води неотклонна политика за осигуряване на достоен труд и адекватно заплащане на работещите във фирмата. Празничната равносметка е, че с всяка изминаваща година тази политика придобива все по-нови и по-добри измерения.

Да ни е честит първомайският Ден на труда, уважаеми арсеналци и граждани на община Казанлък! Приемете нашите сърдечни пожелания за здраве, сигурност и спокойствие на всяко работно място, радост и успехи за всеки работещ човек!

Синдикален комитет на КНСБ, „Арсенал“ АД
Председател – Атанас Бозов

„Арсенал“ АД - Казанлък предлага нови възможности за работа

На страници 4 и 5

Препоръчайте Идънред и може да спечелите до 1000 лв.

- Намерете компания, която би се възползвала от продуктите на Идънред България;
- Попълнете формулара на нашия сайт;
- Ако компанията стане наш клиент, ще получите награда.

Сканрайте QR кода или посетете
www.edenred.bg/sluzhiteli/preporachay-kompaniya/
и участвайте!

Edenred

Идънред България е оператор на ваучери за храна и лидер в предплатените корпоративни решения за служители.

Ново! Размерът на ваучерите за храна до 200 лв. на служител на месец беше фиксиран в ЗКПО.

Ресторант „Орешака“

Търси да назначи

- * Хигиенисти;
- * Сервитьори;
- * Готвачи;
- * Управители.

Необходим документ при кандидатстване:

* Автобиография

За повече информация: 0700 70 717

Лалчо Кръстев от Алеята на славата:

ГАЛВАНИЗАЦИЯТА Е ЗАНАТ, КОЙТО ИСКА ТЪРПЕНИЕ, ОКО И ПОСТОЯНСТВО

Лалчо Кръстев вече е наструпал над три десетилетия стаж в „Арсенал“. Неговата работа като галванотехник допринася за високото качество на специалната продукция на дружеството. Цехът, в който работят галванотехниките, към момента е единственото място, където се извършва такъв вид дейност.

Галванизацията е химичен метод, чрез който се нанася тънък слой метален филм на различни видове стоманени изделия. Галваничното покритие има за цел да се постигнат устойчивост на износване, по-високо ниво на твърдост и защита на детайла от корозия. Постига се и по-естествен вид на изделието. Така се осигурява допълнителната му защита от механична и химична повреда, допълнително се подобряват и неговите качества.

Лалчо Кръстев овладява тънкостите на занаята имено в цеха, в който вече работи от дълги години. Той е завършил СПТУ „Хидравлика“ със специалност „Машинен монтър“, но никога не е работил по тази своя първа специалност.

Започва в „Арсенал“ АД през 1992 година. След казармата искал да постъпи в дружеството, но по това време с предимство се приемали завършилите в арсеналското училище, също СПТУ. С времето изискването отпаднало, той изчакал подходящия момент и започнал в Завод 1, който тогава бил в с. Шейново.

Семейната традиция

Изборът му до голяма степен е предопределен от семейството. Единият от родителите му работи в „Хидравлика“, другият в „Арсенал“. Лалчо Кръстев избира да стане колега на майка си

Донка Кръстева, която по това време е в Звод 2. В Шейново бъдещият гал-

вромажната - цех 280. Оттогава до днес отличникът от Алеята на трудовата слава е

Лалчо Кръстев получава отличието си от изпълнителния директор на "Арсенал" г-н Христо Ибушев

ванотехник работи в цех за закаляване на стоманите, но не като термист, а в допълнителните операции. С преместването на завода в Казанлък, леля му, Радка Паунова, също арсеналка, го агитира да отиде във

част от екипа на този цех. „Химия всички сме учили в училище, за галванизацията също, но на практика трябва време и усърдие, за да станеш добър в професията. Помогнаха ми по-опитните колеги, както и тогавашният

началник на цеха Гошо Трифонов, който сега е технолог в Завод 1“, споделя Лалчо Кръстев.

В цеха се правят различни детайли. Процесът на галванизация също е различен, някои от детайлите стават отведнък, други многократно преминават през ваните с електролитните разтвори. Целият процес включва три етапа: подготовка, нанасяне на покритието и финална обработка. Тъй като работата е много интензивна – обработват се хиляди бройки, в цеха се работи на три седемчасови смени. Техниките са с втора категория труд. Работата е разделена в два производствени участъка. В единия се извършва хромиранието на детайлите, а в другата – поцинковането, а анодирането (електромеханичен технологичен процес, чрез който се получава тънък и траен повърхностен слой от алуминий), както и покритията с мед, калай и други материали.

На специални машини се правят последните обработки на детайлите – за да се спазят изискванията за размери, за които се ползват различни калибри.

Това е един от най-важните етапи за постигане на необходимото качество

„В тази част е нужно най-много търпение, трябва да имаш и око, за да видиш всички участъци, които изискват повече работа. Нужна е и добра концентрация. Именно в тази завършваща част се разбира дали един работник ще стане добър галванист.

Имало е случаи през годините, в които някой колега не издръжа, ядосва се и се отказва, отива на друга работа“, разказва натрупалият богат опит арсеналец.

На една смяна работят дузина галванотехники. Повечето от тях са като него, научили са тънкостите на всички дейности в цеха. Това си е истинска арсеналска школа, която успешно замества липсващата напоследък връзка между средното професионално образование в някои сфери и нуждите на съмите производства.

„Харесвам работата си, защото тук се чувствам сигурен и на мястото си. С повечето от колегите можем да сменим позициите си, без това да се отрази на изпълнението на поставените задачи. Конфликти помежду си нямаме, с началника Кристина Декова също се разбираме чудесно.

Дори не мога да си представя, че ще отида да работя някъде другаде

Да започвам отново, да се доказвам в нова област, с нови хора, това не е за мен – човек си тежи на мястото“, допълва той.

Лалчо Христов е сред отличниците в Алеята на трудовата слава за 2022 година, но подумите му, това признание заслужават още много от колегите, с които работи рамо до рамо. Галванотехниките са един сплотен и ефективен екип – и в напрегнатите делици, и в празниците. Те са съвързани не само от производствените задачи, но и от искрено приятелство. Нищо чудно, че всичко това затвърждава фирменията им принадлежност, присъща на поколения арсеналци.

Тошко Тодоров от 5/630:

В синдикатите доверие имат и старите, и новите работници

Близо 16 години Тошко Тодоров работи в 5/630, като 15 от тях е с инициален лидер на КНСБ в цеха. Работата с хората му харесва, помага му и в изпълнението на задачите, съврзани с производството. Защото човешкият фактор е в основата на успеха на всяка дейност.

Тошко е коренник казанлъчанин. Завърши Средното професионално-техническо училище към някогашния завод „Хидравлика“, където работят родителите му. Придобива специалност „шлосер-монтажор“, която му дава възможност да започне работа в няколко казанлъшки предприятия. По действащите тогава правила, той е обвързан с тригодишен договор със завода, към който е професионалното училище. Времената обаче се променя и това задължение скоро отпада.

Известно време работи на различни места, завърши и курсово за огњар. Новата квалификация му помага да започне рабо-

та в „Арсенал“ през 1993-та, когато търсят работник точно за тази позиция. Първото му работно място е в несъществуващата днес

ситуацията у нас се променя много бързо. А ръководството на дружеството винаги се е стремяло да пази и съхранява своите работници, това е запазена арсеналска марка“, споделя той. За разлика от много други предприятия, тук синдикатите са запазени, действащи са и са полезни за хората. Нито стари, нито новите работници поставят този факт под съмнение. Затова и боят на синдикатите членове е висок, по-голямата част от тях са в КНСБ.

След паровата централа той работи в Завод 2, после започва по основната специалност в 5/630. В цеха чрез металообработване се изработват различни детайли за специалната продукция на дружеството. Работи се на две смени. Тошко работи на металообработваща машина с цифрово-програмно управление. Като обем работата се увеличава, в последно

време има доста нови работници. Покрай основните производствени задачи, колективът прави всичко възможно за тяхното бързо и ефективно адаптиране. И те успешно се вписват в колективата, по свое желание се присъединяват и към синдиката.

„КНСБ е добре позната със своята дейност. В дружеството колективното-трудово договаряне е в основата на много социални придобивки, които са известни и на хората извън „Арсенал“ – споделя още Тошко Тодоров. – Много от тези придобивки са установени през годините чрез синдикалната дейност. Това изгражда доверието на работниците и в синдиката, и в ръководството на дружеството и помага за по-ефективното изпълнение на поставените ни задачи. Признателен съм на председателя на КНСБ във фирмата Атанас Бозов и на целия Синдикален комитет за подкрепата, която ми оказаха в първите години на моята синдикална дейност в

цеха. Зная, че на техния опит мога да разчитам във всеки момент“.

„Част от синдикалната дейност е рутинна и невидима за мнозина. И мал съм случаи, в които първоначалният скептицизъм към нас, синдикалисти, бързо се е променял. Защото при всеки конкретен случай сме реагирали своевременно и адекватно, помогнали сме на много хора. Именно в това е смисълът на нашата работа! – казва Тошко и допълва: – Аз съм един от екипа. Хубавото е, че синдикализът носи съпричастност и справедливост – неща, които ни напомнят, че винаги трябва да бъдем добри хора. В организацията на КНСБ съм избран именно от колегите, за които работя, и ще продължавам да го правя, докато имам тяхното доверие. Това ми носи голямо удовлетворение!“, категоричен е младият мъж, наемерил в „Арсенал“ мястото си на машиностроител и общественик.

**Страницата подготви
Димитър Бахчеванов**

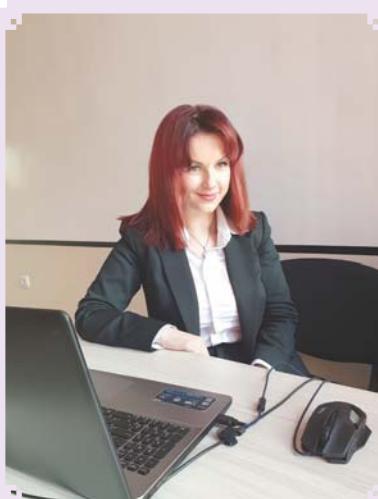

тошко Тодоров

парова централа.

„Хубаво е човек да може да се адаптира към изискванията на трудовата среда, тъй като през годините

Д-Р ИНЖ. ГАЛЯ ЗДРАВЧЕВА: В “АРСЕНАЛ” АД СЪБДНАХ МЕЧТИТЕ СИ

ство - все пак, да избереш по-малък град пред родния Пловдив е необичайно. Но след близо 15 години съмненията са разсеяни окончателно – днес инж. Здравчева е вече доктор на науките, главен асистент към Технически колеж - София, към който е Техническият колеж в Казанлък, преподавател по четири водещи дисциплини. Човек, който казва: „Направих верния житейски избор и съм щастлива с него!“.

Последната година бе много динамична, трудна, амбициозна, но и много успешна за мен, казва най-младият главен асистент на Технически колеж - София, д-р маг. инж. Галия Здравчева, спечелила преди две седмици, на 11-ти април, конкурс за главен асистент към Колежа. По-малко от два месеца преди това, тя защищава успешно докторската си дисертация към Инженеро-педагогически факултет - Сливен на Технически университет - София, пред авторитетна комисия, водена от проф. д.н. инж. Иван Кралов и с рецензенти полк. проф. д-р инж. Красимир Калев и доц. инж. Даниел Бекана. Темата на дисертацията е пряко свързана с работата й в „Арсенал“: „Изследване на износостойчиви покрития, нанесени върху електрохимично обработени детайли“ с научен ръководител доц. д-р инж. Венцислав П. Димитров.

Всеки оръжейник от Завод 1 вече си представя конкретния периметър, в който протичат изследванията на д-р инж. инж. Здравчева – „ваниците“ за химична обработка. Но нейният професионален път и служебни ангажименти далеч не са само това. Когато след бакалавърската степен през 2007 г. тя идва в „Арсенал“, започва в Конструтивния отдел на Завод 1. След четири години се мести в Технологичния, а от 2015 г. е ръководител Сектор. Основните ѝ занимания тук са в цевното производство – създаване и усъвояване на нови технологични и електрохимически процеси, където ръководи близо 10 технологии, анга-

жириани основно с обновяването на производството – схеми, технология, основни и допълнителни задания.

Машинен парк, технологочно оборудване, това са нови инвестиции, свързани и с обновяването на технологичните процеси, обяснява д-р маг. инж. Здравчева. Тя проектира преместване на производствата на нови работни площици и помещения, преоборудване с конвенционални и предимно неконвенционални машини като полуавтоматите за електрохимично обработка, както и новите установки. Зад тези специфични за професията термини, за ръководителя на сектор се крият чисто човешки емоции – удоволствието от свършената работа, която обичаш.

„Изборът ми е абсолютно самостоятелен!“

Зад тези думи на д-р маг. инж. Здравчева се вижда самочувствието на целенасочен, последователен и независим човек: „Арсенал“ е най-добро ми житейско решение!“. Когато влиза за пръв път в предприятието, младата Гали е силно впечатлена от мащабите и реда тук. Никога преди това не е виждала „град в града“. Още в началото на работата си е респектирана от шанса, който имаш тук да научиш много от всеки – знанията и възможностите, които се предават от поколение на поколение“. Затова инж. Здравчева казва: „Интересно ми е тук и до сега! „Арсенал“ е богат на специалисти в много сфери, тук винаги

има какво да се научи“.

Другото, което я печели за оставането в „Арсенал“, е възможността всеки специалист, който иска развитие, да бъде търсен и поощряван от преките си ръководители, които го насочват в кариерния му път. При нея е точно така. Вратите ѝ се отварят още пошироко след откриването с подкрепата на „Арсенал“ на Техническия колеж в Казанлък, където, сега вече главен асистент, Здравчева преподава от три години. Подкрепата от фирмено-то ръководство, от техническия директор на „Арсенал“ АД инж. Йордан Йорданов и инж. Владимир Чучумиев, ръководител-направление „Образование и квалификация“ в дружеството, се разширява. Има я и в лицето на ръководителите на висшето учебно заведение в Казанлък – проф. д-р инж. Ивайло Ганев, директор на Технически колеж - София, и доц. д-р инж.

Пламен Угринов. На тези хора най-младият главен асистент на колежа, непременно иска да благодаря! Благодарение на тях и на своите лични усилия д-р маг. инж. Галия Здравчева може да каже спокойно своето:

„Доволна съм от постигнатото!“

Разбира се, че двете „дни“ – работата в „Арсенал“ и преподаването

в колежа, не са лесни за съчетаване, признава тя: „Давам 100% от себе си и в двете направления“. Трудното е в това, че и на двете места отговорностите са сериозни и компромиси с качеството на труда си инж. Здравчева не иска и не допуска. При нея загубено време няма – „времето е изключително ценно“. Затова тя хваща възможността „за рогата“, веднага ѝ се отдава, умее правилно да я разпознава. Мисли, че много хора не успяват да събднат мечтите си, защото просто не разпознават шанса, когато им е даден от съдбата. При нея не е така:

„Всяка възможност трябва да се хване!“

Определено в това ѝ помогат нейната аналитичност и „рогатата“ ѝ зодия Овен. Галия Здравчева е открила, че в зодиака има известна истина – в себе си като енергичен човек, който бързо, качествено и по най-правилния начин прави нещата и никога не се отказва, тя определено разпознава характера на зодията Овен: „Не се отказвам, докато не се случват нещата“. Но е факт и, че добрата лична организация на времето, упоритостта, залагането над книгите и неуморимостта в нейния случай няма как да доведат до успешното съчетаване на двете работи, ако не съществува разбирането, което имат помежду си ръ-

иим бъдат полезни в практиката. Знае, че им е трудно, затова се старае да им дава повече и в теорията, и с примери от практиката. Не може нито без едното, нито без другото: „Теорията ни дава основата, по-значната, които оформят начина ни на мислене, към нея се обръщаме при решение на конкретните задачи в работата си, но теорията е нищо без богатството на практиката, кое то е много полезно. Трябва да има и от двете – да е факт взаимовръзката между теоретичните познания и практиката“, научила е Галия. Тя е открил човек, не крие нито 38-те си години, нито принципите си, нито личния си живот, в който е открила другото си щастие – семейството с колегата от студентското време Любомир Здравчев, конструктор в Завод 1. Година след нея, той я последва по пътя от Пловдив до „Арсенал“, където идва още един тъхен приятел, талантливият конструктор Милен Костадинов. В началото в „Арсенал“ опитват още трима завършили в ТУ – Пловдив. Остават трима, но и за тримата казанлъшката оръжейница е осъществената Мечта. За Галия „Арсенал“ наистина е събдната мечта. Родена още в детството, когато тя постоянно разглежда и слюбства разни неща у дома, за ужас на майка си, която иска да я прави икономист. Може би интересът към оръжийното производство и идва още

Със свои студенти от 3 курс на Техническия колеж по време на учебния процес по „Методи за окончателно обработване“

времето на тайното вадене на въздушната пушка и газовия пистолет на баща ѝ, заради което като малка си има доста проблеми. Но Галия винаги е правила това, което ѝ харесва, слуша себе си, слуша сърцето си. И винаги си е била сама на себе си, човекът, който си дава най-добрите лични съвети, които смело следва. Само така се бъдват мечтите.

Диана Рамналиева

Откриха Войнишкия паметник в Ясеново

Коалиция „Алтернативата на гражданите“ е най-големият дарител за изграждане на монумента

Паметник на загиналите във войните жители на казанлъшкото село Ясеново бе официално открит на 8 април 2023 година. Идеята за монумента тръгва от потомци на ясеновци, загинали в четирите войни. Тя придобива реали очертания през 2019 година със създаването на Инициативен комитет с председател Христо Ангелов и последвалото решение на Общинския съвет в Казанлък за зелена светлина на инициативата.

Паметникът

представлява обемна композиция от мемориална стена и пластична скулптура. Скулптурата тежи над половин тон, изработена е от неръждаема матирана стомана. Върху три гранитни плочи върху стената са изписани иметата на загиналите.

Проектната стойност на съоръжението бе 15 000 лева, осигурени изцяло от дарения. Най-голямото дарение за монумента е на Коалиция „Ал-

тернативата на гражданите“, която има осем общински съветници в местния парламент. Членовете на Коалицията подкрепиха родолюбивата инициатива с 4500 лева. Дарението на „Алтернативата на гражданите“ бе насочено за изписване имената на загиналите върху гранитните

световна и Втората световна война. Според събранныте исторически сведения, загиналите в Балканската война са 8 души, в Междусъюзническата – 2-ма, в Първата световна война – 46, във Втората световна война – 1. В бой са дали живота си 40 души, 10 са починали от раните си, а

7 са безследно изчезнали. Загиналите ясеновци са оставили 23 вдовици и 54 деца сираци. Почти всички са погребани на фронтовите линии, в общи гробове, обезличени от времето. Само в кратките справки на Държавния Во-

енно-исторически архив се споменават последните дати и лобните им места: Маслака, Бааларь Сърът, Инжекъй /Одринско/, Върденница /Сърбия/, Долно Егри, Скочивир, Крап, Джамат ери, Каймакчалан, Полог, Арменефенди, Кенали /Битолско/, Горничево, Петърско, Баница /Перинско/, Оролик /Хърватия/.
Юлия Младенова

плочи.

Дни преди официалното откриване на паметника, Инициативният комитет успя да осигури и автентично старо бойно оръдие, което бе поставено встризи на монумента.

57 мъже и младежи от село Ясеново са оставили кости си по бойните полета по време на Балканската, Междусъюзническата, Първата

и Втората световна война.

на – 2000“ АД, посещават португalsки завод, където е направена поръчката. До края на месеца окомплектовката ще бъде напълно завършена, че бъде поставена и емблемата на „Арсенал“ АД. След пристигането ѝ в България машината ще бъде регистрирана и приета на служба от арсеналските огнеборци.

В момента арсеналската пожарна разполага с четири специализирани автомобила – три в Казанлък и един в Мъглиж. Два от тях са произведени през 80-те години, а единият дори е от 70-те. Въпреки добрата им поддръжка, е необходимо постепенно модернизация и обновяване на автомобил-

ния парк на ведомствената пожарна.

Районът, който обслужват арсеналските огнеборци, е голям и включва както заводите в Казанлък и Мъглиж, така и изпитвателните полигоны на дружеството. В много случаи се налага, както беше и миналото лято, арсеналици да помогнат на колегите си от казанлъшката Районна противопожарна служба. През 2022 година те участваха в овладяването и потушаването на два големи пожара – на пътя Казанлък-Стара Загора и на „Тюлбето“.

Предимството на новия автомобил е, че той е много подходящ за работа в пресечен терен, заради високата му проходимост. Това значително ще подобри възможностите на екипите от службата при действията им на такива локации.

Димитър Бахчеванов

НОВ СПЕЦИАЛИЗИРАН АВТОМОБИЛ ...

Продължава от стр. 1

, това бе най-изгодната оферта като цена, технически параметри и като време за изпълнение, т.е. за окомплектоване на машината споредисканите от нас спецификации“, пояснява ръко-

водителят на ведомствената пожарна.

В началото на тази година той и Димитър Миленков, ръководител на Стратегическо направление в „Арсе-

нал – 2000“ АД, посещават португalsки завод, където е направена поръчката. До края на месеца окомплектовката ще бъде напълно завършена, че бъде поставена и емблемата на „Арсенал“ АД. След пристигането ѝ в България машината ще бъде регистрирана и приета на служба от арсеналските огнеборци.

В момента арсеналската пожарна разполага с четири специализирани автомобила – три в Казанлък и един в Мъглиж. Два от тях са произ-

ведени през 80-те години, а единият дори е от 70-те. Въпреки добрата им поддръжка, е необходимо постепенно модернизация и обновяване на автомобил-

ния парк на ведомствената пожарна.

Районът, който обслужват арсеналските огнеборци, е голям и включва както заводите в Казанлък и Мъглиж, така и изпитвателните полигоны на дружеството. В много случаи се налага, както беше и миналото лято, арсеналици да помогнат на колегите си от казанлъшката Районна противопожарна служба. През 2022 година те участваха в овладяването и потушаването на два големи пожара – на пътя Казанлък-Стара Загора и на „Тюлбето“.

Предимството на новия автомобил е, че той е много подходящ за работа в пресечен терен, заради високата му проходимост. Това значително ще подобри възможностите на екипите от службата при действията им на такива локации.

Димитър Бахчеванов

Автосервиз „Мерцедес“ - пункт за ГТП

Обявява промоция

За годишни технически прегледи за работещите в „Арсенал“ АД!

Цена на ГТП – 45 лв.

(след предоставяне на валиден пропуск на собственика на МПС!)

Адрес:

**Сервиз „Мерцедес“
гр. Казанлък**

ул. „Кенали“ № 7; тел. 0888303368; 0878442413

„АРСЕНАЛ“ АД

Търси да назначи

ОХРАНИТЕЛИ - АВТОПАТРУЛ

Изисквания:

- Мъже до 60 години;
- Средно образование;
- Чисто съдебно минало;
- Добро здравословно състояние;
- Комуникативни умения и диалогични способности;
- Предимство се явява правоспособност за носене на оръжие и работа в системата на МО и МВР.

Ние предлагаме:

- Кодексен трудов договор;
- Стимулиране за добри резултати;
- Възнаграждение от 840 до 1100 лева нето, плюс ежемесечни ваучери за храна;
- Работа на смени по месечен график.

Тел. за контакти:

0882023969

За нуждите на Завод 4

Професия: Ръководител взрывни работи

Изисквания към кандидатите:

- Висше инженерно образование или средно със стаж по специалността;
- Валидна правоспособност за работа с взрывни материали - Ръководител взрывни работи;
- Професионален опит, свързан с длъжността или близък до нея;
- Познания в областта на взрывните вещества, пиротехническите състави и изделия;
- Личнистни качества – способност за работа в екип, способност за работа в динамична среда, техническо мислене, висока лична и трудова дисциплина, лоялност, организираност, прецизност.

Професионални задължения:

- Да организира провеждане на дейности по унищожаване на отпаднали брак и унищожаване на същия чрез взривяване или изгаряне;
- Да приема бракуваната продукция от складове и цехове, която подлежи на унищожаване, и да я транспортира до пунктовете за унищожение;
- Да организира и следи за почистването и поддръжката на площадките за унищожаване на ВВ;
- Да води прецизно документацията, свързана с унищожаване на бракуваната продукция.

Ние предлагаме:

- Работа в креативен екип;
- Заплащане по всички установени законови изисквания;
- Заплата, адекватна на търсенияте знания и умения.

Желаещите да кандидатстват за позициите могат да изтеглят документи от сайта на

„Арсенал“ АД www.arsenal-bg.com/kadri или да ги получат от:

Офис № 1 – Пропуски, на Централния портал, от 07.00 до 17.00 часа.

Попълнените документи могат да бъдат изпратени на електронен адрес:

kadri@arsenal-bg.com или подадени в град Казанлък, бул. „Розова долина“ № 100, Офис № 4.

Работно време на офиса: всеки делничен ден.

Тел.: 0431/57747

„АРСЕНАЛ“ АД - КАЗАНЛЪК

ТЪРСИ ДА НАЗНАЧИ

Специалисти:

- Инженер-металург - 1

Образование и квалификация: Висше техническо образование, специалност „Металоизнане и термична обработка на металите“ или други подобни; Средно техническо образование с продължаване на обучението.

Допълнителни изисквания: Разработване и внедряване на технологични процеси по термична обработка, коване и обемно щампована на метали и сплави. Работа със специализиран софтуер.

- Инженер-конструктор - 1

Образование и квалификация: Висше техническо образование.

Допълнителни изисквания: Разработване на конструкторска документация на приспособления и екипировка за нанасяне на химични, галванични и лакобояджийски покрития.

- Инженер-технолог на пластмасите и каучука - 1

Образование и квалификация: Висше техническо образование, специалност „Технология на пластмасите и каучука“ или други подобни. Средно техническо образование с продължаване на обучението.

Допълнителни изисквания: Разработване и внедряване на технологични процеси за пребораване на пластмаси и каучук чрез шприцована и пресоване.

- Инженер химични процеси - 1

Образование и квалификация: Висше химическо, инженерно-химическо, средно специално химическо образование.

Допълнителни изисквания: Разработване и внедряване на технологични процеси за нанасяне на химични и галванични покрития и за защита на металите от корозия.

Кандидатите за тези позиции е необходимо да притежават личностни качества като лоялност, отговорност, инициативност, умение за работа в екип, комуникативност.

- Началник-смяна - 1

Образование и квалификация: Висше химическо, инженерно-химическо, средно специално химическо образование.

Допълнителни изисквания: Професионален опит 5 години.

Кандидатите за тези позиции е необходимо да притежават личностни качества като лоялност, отговорност, инициативност, умение за работа в екип, комуникативност.

- Инженер контролно-измервателни уреди и апаратура - 1 човек, висше техническо образование;

- Инженер ВиК - 1 човек, висше образование;

- Инженер енергетик - 1 човек, висше образование;

- Техник, електронна техника - 1 човек, висше образование;

- Инженер производство - 5 души, висше образование;

Работници по следните професии:

- Байцвачи на метали;

- Бобиньор ел. машини - средно специално образование;

- Бояджии промишлени изделия, на 8-часов работен ден;

- Бояджии промишлени изделия, на 7-часов работен ден;

- Водач на мотокар - средно образование, работа на смени;

- Електрозварчник - средно образование;

- Електромонтьор - средно образование;

- Електромонтьор, изграждане, поддръжка и ремонт - средно специално образование;

- Електромонтьор, изпитване ел. съоръжения - средно специално образование;

- Електроженист - средно образование;

- Изпитател, хидравлично налягане ММ - средно образование;

- Изпитател на взривни материали;

- Инструменталчик;

- Лакировач, метал - средно образование, работа на смени;

- Машинен монтьор - ремонт на машини - средно образование;

- Машинен оператор амуниции - средно образование;

- Машинен оператор компресор - средно образование;

- Машинен оператор ММ с ЦПУ - средно образование;

- Машинен оператор производство експловизни вещества - средно образование;

- Монтажник изделия от метал /боеприпаси/ - средно образование;

- Монтажник изделия от метал /боеприпаси и експловизни вещества/ - средно образование;

- Монтьор поддръжка инсталации и оборудване - средно образование;

- Настройчик ММ с ЦПУ - средно специално (техническо) образование;

- Настройчик на пресови металообработващи машини - средно специално образование;

- Общ работник в промишлеността;

- Окачествител - средно образование;

- Оксигенист - средно образование;

- Оператори на преса за метал;

- Преносяч ръчно;

- Производствени контроли, на 7-часов и на 8-часов работен ден - средно образование;

- Стругар - средно образование;

- Фрезисти - средно образование;

- Шлайфист - средно образование;

- Шлосер - средно образование.

„АРСЕНАЛ“ АД - КАЗАНЛЪК

търси да назначи за нуждите на

Инструменталния завод

работници по следните професии:

1. Шлайфист;

2. Стругар;

3. Фрезист;

4. Шлосер-инструменталчик;

5. Координатчик.

Телефон за контакти: **0885 079 187**

• Изисквания:

- Завършено средно образование;

- Умения за самостоятелна работа по професията.

Желаещите да кандидатстват за позициите могат да изтеглят документи от сайта на

„Арсенал“ АД www.arsenal-bg.com/kadri или да ги получат от Офис № 1 – Пропуски, на Централния портал, от 07.00 до 17.00 часа.

Попълнените документи могат да бъдат изпратени на електронен адрес: kadri@arsenal-bg.com или подадени в град Казанлък, бул. „Розова долина“ № 100, Офис № 4.

Работно време на офиса: всеки делничен ден.

Тел. за контакти: 0431/57747

ТЪРСИ ДА НАЗНАЧИ ЗА НУЖДИТЕ НА ЗАВОД 5

ИНЖЕНЕР-ПРОЕКТАНТ ПО ЕЛЕКТРО КИП И АВТОМАТИЗАЦИЯ

Описания и изисквания:

- Разработване на проекти за комплексна автоматизация на производствените процеси; Проектиране на електро-инсталации; Проектиране на системи за управление на машини, инсталации и съоръжения, базирани на контролери; Проектиране на автоматизирани системи за управление на нестандартно оборудване и съоръжения; Изчисляване и размеряване на проектирани инсталации и системи; Внедряване /монтаж, пуск и настройка/ на системи за управление и автоматизация; Осъществяване на авторски контрол на производството и монтажа на инсталации и съоръжения; Усъвършенстване на вече съществуващи инсталации и съоръжения, с цел подобряване на техните характеристики.

Изисквания към кандидатите:

- Висше техническо образование; Владеене на чужди езици е предимство; Компютърни умения – MS Office, Internet, EPLAN, софтуер за управление и проектиране; Опит в проектирането на системи за управление, базирани на промишлени контролери, КИП и Асьоръжения, промишлена автоматизация и електро-инсталации; Познания в съответната нормативна база и специализирани софтуерни продукти.

РЪКОВОДИТЕЛ КОНСТРУКТИВЕН ОТДЕЛ

Задачи и отговорности:

- Ръководи и организира разработването на конструктивна документация на машини, детайли и изделия, необходими за производство; Разпределя разработването на нови изделия и контролира изпълнението на отделните етапи; Подготвя план и следи за изпълнението му по график, следейки стриктно изискванията на ръководството; Комуницира ефективно с колеги от фирмата с цел навременно и качествено осъществяване на дейностите; Извършване якости и размерни изчисления на конструираните изделия и екипировка; Осъществяване авторски контрол на производство и монтажа на машини и съоръжения; Усъвършенстване на вече съществуващи машини и съоръжения, с цел подобряване на техните характеристики; Работи в екип с всички участници в процеса.

Изисквания към кандидатите:

- Висше инженерно техническо образование в областа на машиностроенето; Владеене на английски език /писмено и говоримо/; Опит на подобна позиция; Компютърни умения – MS Office, Internet, TopSolid; Професионален опит в машиностроителни фирми е предимство.

ИНЖЕНЕР-КОНСТРУКТОР

Описания и изисквания:

- Конструиране на нестандартно оборудване и инсталации; Конструиране на машини; Конструиране на технологична екипировка; Извършване якости и размерни изчисления на конструираните изделия и екипировка; Осъществяване на авторски контрол на производство и монтажа на машини и съоръжения; Усъвършенстване на вече съществуващи машини и съоръжения, с цел подобряване на техните характеристики

Изисквания към кандидатите:

- Висше образование – бакалавър или магистър; Владеене на чужди езици е предимство; Компютърни умения – MS Office, Internet, TopSolid; Професионален опит в машиностроителни фирми е предимство.

Личностни качества:

Способност за работа в динамична среда, аналитично мислене, организираност, прецизност.

За ръководител Конструктивен отдел се изискват още:

Отлични административни, организационни и комуникационни умения, работа в екип, поемане на лична отговорност.

ИНЖЕНЕР ПО ПРОФЕСИЯ, ФОТОГРАФ И СПОРТИСТ

Силвия Попова съчетава три в едно: инженер, любител-фотограф и състезател по ушу. На пръв поглед три напълно различни сфери, три непресичащи се линии по житейската пътека, които само

на Силвия. В отдела постъпва като инженер инструментална екипировка, а от 2008 г. работи като инженер-металург, като същевместно с инж. Добри Писков (вече пенсионер) прави първи стъпки в разработването на процес за леене по стопемни модели.

През 2018 година Силвия Попова, като стипендиант на „Арсенал“, завърши втора магистратура – този път към Химико-технологичния и металургичният университет в София, специалност „Металолеече“. Днес, получила

човек с точна техническа мисъл и прецизна организиралост може да съчетае и успешно да управлява. Силвия го е направила.

В началото е инженерството

Завършила е Техническия университет в Габрово, специалност „Механично уредостроене“. Родом е от Плевен, но житейските пъти ѝ отвежда в града на розите. Започва в „Арсенал“ през 1994 година, а от 2001-ва е в отдел „Металургични технологии“. Отделът има завидна история – създаден е през 1955 година. Днес е към дирекция „Технически въпроси“. Тук се правят технологични разработки за леене, термообработка, заваряване и спояване, и шампована (коване). Определено: мъжка професия. Но в нея чудесно се вписва пъстрооката и деликат-

дипломи от най-тежките висши технически учебни заведения у нас, натрупала знания и опит, инж. Силвия Попова отговаря за задачите, свързани с леенето под налягане. Тя изготвя и конструктивния чертеж на отливката. Усвоила е до съвършенство специализираната компютърна програма TopSolid, а вече очаква и внедряването на последната и по-

С колегите в „Арсенал“, 2007 г.

добрана версия. Защото едно от условията да си успешен в своята професия, е непрекъснато да следиш и усвояваш новостите в съответната област. Тук, в нейната работа на инженер, колкото и странно да изглежда, има много творчес-

во. Но някак си по-особено – творческо въображение да видиш детайла, да го създадеш в пространствената му форма, да се собразиш с конкретни физични и химични закони, да изготвиш крайния чертеж,

да доста по-опитни майстори на обектива. Така започва. С поощрението от приятелите и с усещането, че тя и фотографията „са харесали взаимно“. Днес Силвия снима с Nicon 7200. Обича да съзерца природата и да я „улавя“ в своя обектив. Иска всичко да е естествено, истинско, без допълнителна обработка с компютърни програми. И тук общото с инженерството е въображенето. Във фотографията то е също толкова важно, както и в точните науки.

Спортът

Сложната дума тайдзиоан означава „юмрукът на великия предел“. Това е китайско бойно изкуство, по което Силвия Попова се запалва преди

си енергия, да се освобождава от стреса, да подобрява здравословното си състояние. „Ставаш сутрин, главата ти тежи, усещаш, че нещо трябва да промениш. Винаги съм била спортна натура, тренирала съм аеробика. Но още с първата тренировка по тайдзиоан усетих промяната. Чувствам се по-живи, по-подвижна“, споделя Силвия. Тя говори с респект за треньора на клуба Тихомир Тодоров, за учителя по ушу – тайдзиоан гранд-майсторът Ян Дзюн, който през м. април направи международен семинар в Стара Загора. А спортната колекция на инж. Попова вече нараства – дипломи, грамоти и медали от европейско и републикански състезания през 2021 и 2022 година, са подредени в една от стаите на отдел „Металургични технологии“. Защото за нея работата в „Арсенал“ и животът извън портала някак си се преплитат. Събират се в едно

Отборът от Казанлък заедно с треньорите

Фотос на Силвия Попова, класиран в Петия салон на казанлъките фотографи

6 години. Въсъщност, казва тя, ян-стилът на тайдзиоан е съвършена система, чрез която посредством серии от упражнения и техники човек се научава да увеличава физическата, психическата и духовната

инженерство, фотография, спорт. Допълват се, подкрепят се и създават образа на уравновесен, деликатен, но твърд и волеви човек. Силвия.

Юлия Младенова

Над 100 деца правят най-дългата рисунка

ВКазанлък ще посрещнат 120-ия Празник на розата с най-дългата рисунка, създадена от талантливи деца и тийнейджъри. Мотото „Да рисуваме заедно Казанлък“ обедини децата и младите творци на града за създаване на уникална рисунка, посветена на празника. Инициативата, по-дата от Галерия „Ателието“ и подкрепена финансово от Община Казанлък, стартира на 1 април 2023 година. Рисунката ще бъде завършена на 1 юни – Деня на детето.

Началото

Още през 2005 година казанлъкската школа по изобразително и приложно изкуство „Арт линия“ започна своята

най-дълга рисунка върху картон. Днес тя вече е с дължина от 20 метра. С новия проект идеята на Галерия „Ателието“ е да обедини младите творци на Казанлък за създаването на още повнушителна творба, сътворена от ръцете и въображението на малките казанлъшки художници. Колко метра ще достигне цялата рисунка, ще се разбере на Първи юни, когато всички заедно ще рисуват в парк „Розариум“.

За участие в създаването на най-дългата рисунка на Казанлък „Ателието“ покани над 100 деца и млади художници на възраст 5-17 години. В инициативата се включват Казанлъкската художествена гимназия „Акад. Дечко Узунов“, школа „Ренина“ при НЧ „Възродена Искра“, школа „Синъй“ при НЧ „Искра 1860“, школа „Живопис“ при Военен клуб Казанлък, Ателие „ПъстроЖивец“ при НЧ „Жар“, детските градини „Сълнчице“ и „Зълън-

Най-дългата рисунка започна школа „Арт линия“

че“. От 60-метровото платно всяка група получи своята част, както и материали, с които ще нарисува своята рисунка до края на месец май.

На 1 юни 2023 година, в Деня на детето, в парк „Розариум“ пред Музея на розата ще бъдат събрани отделините

части на рисунката. „А всички заедно ще нарисуваме и последната част, за да създадем най-дългата рисунка на Казанлък“, казва художничката Вания Запрянова, ръководител на школа „Арт линия“, дала началото на красавата инициатива.

Готовата рисунка ще бъде представена на казанлъчани и гостите на града от целия свят в юбилейното празнично

шествие на 4 юни 2023 г.

Юлия Николова

Лятната музикална академия отново привлича таланти

Фондация „Академия Роза“ официално стапири прие на ученици за организираната от нея трета поредна Лятна музикална академия. Събитието ще се проведе от 8 до 17 август в град Шипка, където в рамките на 10 дни, поддържани чрез конкурси, деца от музикалните училища в страната и чужбина ще се обучават в областта на оркестровото свирене. Творчески ръководител и диригент на Академията е маestro Максим Ешкенази, а гост-преподавател и солист тази година ще бъде световноизвестният български цигулар Светлин Русев. Ментори в Академията отново ще бъдат доказалите професионализма си музиканти и педагози.

Програмата в Академията ще включва ежедневни сутрешни и следобедни репетиции, съчетани с туристически походи, посещения на културни и исторически обекти, срещи с интересни личности и професионалисти.

Престоят и обучението на участниците ще бъде

Първите възпитаници на Лятната музикална академия в Шипка

Програмата предвижда изпълнение на произведения от Феликс Менделсон и Лудвиг ван Бетовен. Концертите ще бъдат с вход свободен.

В. „Трибуна Арсенал“

ТРЯБВА ДА ЗАПОЧНЕМ ДА ПЪЛНИМ ДЪЛБОКАТА БРАЗДА МЕЖДУ НАС, БЪЛГАРИТЕ

Интервю с дългогодишния журналист Ваньо Стоилов, автор на книгите „Милиони стъпала към Бога“ и „Слав човешка“

С Ваньо Стоилов, с когото се познаваме от четвърти век, се срещам по повод втората му книга, носеща заглавието „Слав човешка“. Позволявам си да разговаряме на „ти“, защото той не само е журналист от национален мащаб, когото дълбоко уважавам, но за мен е близък колега и приятел през последните 25, превратни и за човешките взаимоотношения, години.

- Ваньо, години наред, всеки ден читателите се срещат с теб, благодарение на твоите публикации. Разкажи ни за себе си, как избра журналистика, на която си посветен и до днес?

- Роден съм на 16 февруари 1957 г. в Ямбол. В първите си години живях с родителите си в Гъльбово, след това завършил гимназия отново в родния Ямбол. Последваха неизбежната казарма и Факултет по журналистика на Софийския университет в годините 1977-1982-а. По онова време журналистика се учеше само в този факултет, не беше, както сега, да се „люпят“ журналисти под път и над път. В този факултет връзката преподаватели-студенти бе много сила, може би защото професията е творческа, а групите бяха малобройни. Мога да говоря безкрайно за моите преподаватели там, но тук ще отбележа само проф. Кольо Колев, който преподаваше журналистика по икономическите въпроси. Хората може би още го помнят като председател на журито на популярното навремето телевизионно представяне „За един милиард“. Той беше и зам.-главен редактор на вестник „Работническо дело“, в който започна трудовият ми стаж. Помня, че първият ми работен ден беше неделя - 12 септември 1982 г. Неделя, защото се отработваше почивен ден покрай тогавашния национален празник 9 септември. В това виждам нещо символично - този ми старт в необичаен ден ме научи, че в нашата професия няма почивен ден, че журналисти трябва да е винаги там, където се случва нещо интересно и значимо, независимо от времето и мястото. Имам 16 години работа в партийния печат - вестниците „Работническо дело“ и „Дума“, а от май 1998 г. съм кореспондент на вестник „24 часа“ в Стара Загора. Както се вижда, това са най-големите вестници в България - всеки с времето си. Това мое „постоянство“

ми позволи по-лесно да събера документите си за пенсия през 2021 г., но продължавам да работя до момента.

- След „Милиони стъпала към Бога“ издаде втора книга, която нарече „Слав човешка“. За какво разказваш в нея?

- Това е документална книга, посветена на необявена гражданска война, която се вихри у нас от 1918 г. насам, а според някои - и от по-рано. Събрал съм истории отпреди и след 9 септември 1944 г., с героите на които съм се срещал лично в почти 45-годишния си стаж като журналист - тук броя и времето, в което като студент сътрудничех редовно в печата. Исках да покажа какво могат да причинят едни българи на други българи по политически, но и по други, съвсем криминални причини. Разбира се, с неизбежния въпрос: „Докога?“. Време е за единение и помирение - на тази позиция са част и от героите ми в тази книга.

Тук трябва дебело да подчертая, че тя е написана от журналисти, а не от историк с научна цел. Затова съм се стремял да създам документално четиво, а не научен труд. Заглавието дойде от едно стихотворение на Васил Узунов от Чирпан, който пита от каква слав е изграден човекът, за да изтърпява това, което му причиняват другите хора. А Васил Узунов, макар днес непознат и забравен, е интересна личност - той е най-дългогодишният политически затворник на социалистическа България, хърлен в затвора заради земеделските си убеждения и останал зад решетките по-дълго, отколкото най-известният политически затворник в света Нельсон Мандела.

- Което те провокира да събереш човешки истории, показващи непримиримостта на един към друг, истории от „необявена гражданска война“ на българи с българи?

- Най-вече това, че историята у нас се оказва конюнктурна наука, а ние я променяме с лека ръка според това накъде духа политическият вътръшът. Затова казвам, че това е една книга, написана в името на истината. Преди 10 ноември 1989 г. махалото беше в едната крайност, сега отиде в другата, а кога ще дойде време на обективния исторически прочит от събитията?! Може би тогава, когато вече няма да има живи свидетели на едно или друго събитие? Давам ви пример с убитите в Ястребино през 1943 г. б. деца, които всички преди 1989 г. знаехме като „шестте ястребинчета“. Тогава пропагандата ги героизираше всяка, днес ги обрекоха на забрава. А те не са имали време да станат герои - те са жертви, те са мъченици на това българско противопоставяне, което не трябва да бъде забравено.

Вярно, казват, че историята я пишат победителите, но ми дойде в повече, когато пловдивската учителка Надежда Любенова издаде книга, в която се опитва да ни убеди, че не българската войска, а партизаните са убили 18-те човека от Ястребино, Търговищко, през декември 1943 година, сред тях и въпросните 6 деца. Войската, видите ли, не била способна на подобна жестокост. Способна е била, и още как! Направила го е тъкмо защото убитите са били от семейства, от които са излезли партизани или пък са имали близки в нелегалност, които са борили срещу тогавашния държавен ред. Точно тази е една от най-драматичните случаи от необявената гражданска война в България. В книгата се опитват да навлязат дълбоко в това събитие и да попътъся причините за него.

Направих и нещо друго - издирих и се срещаха не само с близките на жертвите в Ястребино, а и с близките на воените - техните убийци, които по-късно сами ста-

ват жертви. Никой от тези хора не ми отказа разговор, но никой от тях не се хързна по теорията, която би им била най-изгодна - че партизаните са убили онеzi хора. Моите събеседници казаха съвсем други неща, които ще прочетеете в книгата. При това - с признанието, че съм първият журналист, който изобщо ги търси по тези въпроси, макар и почти 80 години след трагедията.

- От всичко, до което се докосна, кое най-силно те впечатли като журналист и като човек?

- Ястребино - да. Тази история заема половината от тези 392 страници, но не е само тя. Ще ви разкрия, че да напиша книгата, пропътувах половин България. Бях в Държавния архив в София и в Централния военен архив на Велико Търново, работих в архивите в Русе, Търговище и Шумен,

В книгата ми има случаи от възродителния процес, от армейския живот, разказвам за политзатворници на социалистическа България, включително и за бившия ни вицепрезидент Тодор Кавалджиев. Все хора, които не бива да бъдат забравяни.

- Говориш за Паметника на помирението в село Винище, област Монтана. Вярва ли, че скоро той ще се превърне в отражение на нашето общество?

- Този паметник е уникален и единствен в нас - открит е през април 2012 г., като местните са използвали скулптура от месинг, построена в прослава на Септемврийското въстание от 1923 година. Вместо да я разрушат, както това стана на много места, те са я възхихнали нов живот, като са я спложили неутралния надпис „Да тачим паметта на предците“ и върху едни и същи памет-

Премиерата на втората книга на
Ваньо Стоилов в Стара Загора

имах разговори на живо в Глъбен, Варна, Ситово, Силистренско, в Киченица, Разградско, в Мрамор, Тополовградско, в Лик, Врачанско... Нито за миг не съжалявам за времето, което трябваше да отделя. Фактът, че интересът към книгата е голям, подкрепя това ми усещане. Най-много ме зарадва ученик в 12 клас от Омуртаг, който пожела да притеjava екземпляр от „Слав човешка“.

Но да се върна конкретно на въпроса. Поразяваща е историята на Мария-Роза, единственото у нас партизанско бебе, родено в Балканы. Ден след раждането става предателство и родителите ѝ са убити от жандармеристи. Бебето е спасено, само защото един от тези жандармеристи бил бездетен и покелал да го осинови. Е, не му позволили, но този жест после става причина Народният съд да не осъди мъжа на смърт и бай Иван от новозагорското село Новоселец спокойно да доживее дните си до 1987 година.

Юлия Младенова

ЛЮДМИЛА ПАВЛИЧЕНКО

НАЙ-УСПЕШНАТА ЖЕНА-СНАЙПЕРИСТ

Людмила Павличенко /1916-1974/ е руска снайперистка, най-результативна във всички 2000 жени-снайперистки, участвали във Втората световна война. Оцелелите сред тях са 500. Тя уничуожава 309 хитлеристи, в т.ч. 36 снайперисти. Нарежда се след финландеца Симо Хяюхя, наречен Бялата смърт, който има 505 успешни изстрела. Павличенко посещава Белия дом, прият е от президента Рузвелт. Американската преса я нарича Лейди Смърт. След войната служи в щаба на Военноморския флот. Автор е на книгата „Аз – снайперистката. В боевете за Севастопол и Одеса“. Носителка е на званието

„Герой на Съветския съюз“, на два ордена „Ленин“, два медала „За бойни заслуги“ и др. Името ѝ носят улица и училището в родната ѝ Бяла църква, улица и риболовен траулер в Севастопол. В Одеса, на градата, в която работила, е поставен паметен знак. В специален сектор в Централния музей на въоръжените сили на Русия са експонирани оръжието ѝ и нейни лични вещи. С лика ѝ е издадена пощенска марка. На легендарната снайперистка е кръстена българката Людмила Живкова.

В по-ново време с името на Павличенко са назовани снайперистки винтовки в компютърни игри. Образът ѝ е превъплътен във филмите „Виждам целта“, 2013 г., и „Битката за Севастопол“, 2015 г.

Людмила Михайловна Белова.

Родена е на 12 юли 1916 г. в гр. Бяла църква, Киевска губерния, в семейството на петроградския шлосер и командир на полк по време на Гражданската война Михаил Белов и Елена Белова – високообразованая жена от дворянска фамилия. Люси била темпераментна и самоуверено момиче, по стрелба мерела сили с момчетата. Когато е на 14 години, семейството се премества в Киев, където Людмила единовременно уча и работи в оръжеен завод. За точна стрелба спечелила Ворошиловска значка.

Павличенко.

На 15 години, по време на танци, от пръв поглед се влюбила в студента Алексей Павличенко – красавец и любимец на девойките. Оженили се и родила момченце – Ростислав. Но съпругът ѝ не се оказал порядъчен човек и се разделили. Опитвал се да се покаже, но Людмила била непреклонна. Върната се при родителите си, които поели грижата за детето. Искала да се освободи от фамилията Павличенко, но войната забавила развода. През 1937 г. тя постъпва в историческа факултет на Киевския университет, занимавала се и със стрелкови спортове.

Доброловка.

Великата Отечествена война започнала и тя на мига отишla в службата за доброволци. Помещали я с недоверие, въпреки че представила значаката и сертификат за завършени снайперски курсове. Недоумявали

как едно момиче ще иска да се хвърли в огъня наравно с мъжете. Предложили ѝ да стане медицинска сестра, но тя отказала и настояла за проби по стрелба. Тестът бил труден – трябвало от раз да застреля двама войници, работещи за германците. Тези два изстрела били решаващи. Редник Павличенко била зачислена в 25-а Чапаевска стрелковава дивизия на Червената армия. **На фронта.**

Още в първия ден пред очите ѝ загинал млад войник. Вече нико не можеше да я спре! Сама се усърднешвала в склонхото снайперистко изкуство, стреляла много точно, имала удивителни резултати. Освен изумително зрение /очната ѝ ябълка била устроена по-особено/, тя притежавала прекрасна интуиция и много тънък слух, чувала в радиус от половин километър.

Знаела наизуст балистичните таблици, изключително точно изчислявала разстоянието до обекта и промените според външта. Воявала в Молдавия, след това в отбраната на Одеса и Севастопол, където прекарала 250 дни и ноши в тежки боеве за града. Името ѝ се знаело от всички, вкл. и от врага. Ко-

гато минавала по улиците на Севастопол, децата я питали: „Колко уби вчера?“. Тя обстойно им докладвала. Но веднъж се наложило да признае, че от няколко дни не е стреляла. „Лошо!“, отсъдили децата. А най-малкият суворо добавил: „Много лошо! Фашистите трябва да се убиват всеки ден“. От немските снайперисти се научила на адско търпение. Те по три часа стреляли по нея, докато лежала, мъчала и не се движела. Слушало се да прекара по 18 часа, без да помърдне. Куршумите свистели покрай нея, а тя изчаквала „да се настрелят“. От тях се научила и да поставя каска върху щата, за да си мислят, че това е човек: „Гледам – насреща ми фриц. Е, мой е, мисля си“. Стреляла, но улучвала каската. Ядосвала се, дори губела самообладание: „А те през това време ми устройват „концерт“. Немците поставляли и манекени: „Стои като истински фриц, откриващ огън, а той стои“. Под Севастопол немците знаели руските снайперисти дори по имена, често им предлагали: „Ейти, прехвърли се при нас!“. Но нямало нито един случай, в който руски снайперист да се е предал, в критични моменти се убивали съсami.

Любовта.

В тази невъзможна обстановка, пред декември 1941 г., Людмила открила любовта. Нейн партньор в заданията бил мл. лейт. Леонид Киценко – снайперист в същия полк. Скоро подали рапорт до командването, че искат да сключат брак. Но щастливо им не продължило дълго. През март 1942 г. Киценко бил убит. Людмила сама изнесла тялото му от огневата позиция. След тази загуба известното време не можела да стреля, ръцете ѝ треперели. И станала още по-безпощадна. През юни 1942 г. била тежко ранена в главата. Решавайки, че е прекалено ценна, командването я оттеглило от битките, от Севастопол я евакуирали с подводница. След лечението ѝ поверили обучение на нови снайперисти.

В Канада, САЩ, Англия.

Людмила Павличенко пътувала до тези страни от края на 1942 г. до началото

1943 г. по покана на младежките организации. Съюзниците имали за цел не само да провеждат военна подготовка, но и да мобилизират младежта. В състава на съветската делегация били тя, секретарят на Московския комсомол Николай Красавченко и снайперистът Владимир Пчелинцев, Герой на СССР. Навсякъде ги посрещали с огромен ентузиазъм. Участва-

ли в срещи с държавните ръководства, вестниците пишли за тях, канели ги на митинги и конференции, получавали безброй писма и телеграми. На гарата в Торонто ги очаквали няколко хиляди канадци. Подарили на Людмила винтовка „Уинчестър“. В Лондон делегацията участвала в работата

на Международния конгрес на младежта. Работниците от Ковънтри и Бирмингам им направили дарение за Червената армия.

Лейди Смърт.

Съветските младежи били първи граждани на СССР, поканени в Белия дом в САЩ. Приел

Веднага ще забравите за крайката на вашето облекло“.

По време на среща с пресата в Чикаго, с изчерпано вече търпение, Павличенко произнася една забележителна фраза: „Аз съм на 25 години. На фронта успях да унищожа 309 фашистки завоеватели. Не ви ли

С Робърт Джексън, член на Върховния съд на САЩ, и Елинор Рузвелт, 1942 г., Вашингтон

гри президентът Франклин Рузвелт, а по покана на жената Елинор Рузвелт известно време живели в Белия дом, тя им организирала срещи и обиколка из страната. Павличенко получила подарък – пистолет „Колт“. Присъствала на Международната студентска асамблея във Вашингтон, на Конгреса на индустриалните организации, говорела на митинги в Ню Йорк и Чикаго. Кънтри-певецът Уди

се струва, джентълмени, че вие прекалено дълго се криете задъръба ми?“. Именно тази бурно аплодирана фраза помогнала на американската общественост да разбере какво точно се случва на източния фронт и да осъзнае необходимостта от откриването на втори фронт.

Американските журналисти я нарикли „Лейди Смърт“, но в СССР това произвиде не било възприето. В родината си Людмила Павличенко става известна като Герой на Съветския съюз и ветеран от войната. През 1943 г. тя завърши курсовете „Изстрел“ и до май 1944 г. е инструктор по снайперистка подготовка във Въздушно-десантните войски на Червената армия.

След войната.

През 1945 г. Людмила Михайловна се дипломира в Киевския университет и става старши научен сътрудник на Главния щаб на Военноморския флот на СССР. От 1956 г. работи в Съветския комитет на ветераните от войната. През 1957 г. отново се среща с Елинор Рузвелт – по време на посещението ѝ в СССР. Била член на Съюза на журналистите, на Сдружението „СССР-Канада“ и на Асоциацията за дружба с народите на Африка. Легендарната снайперистка умира от инсулт в Москва на 58 години – на 27 октомври 1974 година.

Ненавистта ме научи да убивам.

Чужденците недоумявали как тази усмихната жена е могла хладнокръвно да убие повече от триста души. Самата Павличенко дава отговор в книга си „Аз – снайперистката“, 1958 г.: „Ненавистта учи на много. Тя ме научи да убивам възгорет. Аз съм снайперист. Ненавистта изостри зрението и слуха ми, направи ме хитра и ловка ми... Ненавистта ме научи търпеливо, по няколко денонощия, да дебна вражеските снайпери. Жаждата за мъст не може да се утоли с нищо. Докато и последният завоевател ходи по нашата земя, аз ще съм безпощадна“.

Мария Рашкова

Като написал за нея песента „Miss Pavlichenko“. В руския вариант песента се казва „Люся“ и се изпълнява от група „Аркадий Ко“. В началото на визитата обаче журналистите се интересували не от опита ѝ като снайперист, а повече от бита и външния ѝ вид. Пред списание „Тайм“ Павличенко заявила: „Изумена съм от глупавите въпроси, които ми задават... Не знам ли, че има война? Питаха ме, например, използвам ли пудра, руж и лак за нокти и къдър ли си косата“. Коментатори дължината на полата ѝ, в Америка жените носели покъсъ поли. „Това ме ядоса. Нося униформата си с чест, на нея е орденът „Ленин“. По време на битка е покрита с кръв, - отвърнала Людмила. - Бих искала да изпитате една бомбардировка.

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев. **Редколегия:** Юлия Младенова - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Димитър Бахчеванов, Мария Пискова, Искра Буюклиева, Венко Юнаков. Със съдействието на КНСБ и КТ „Подкрепа“ в „Арсенал“АД.

За връзка с редакторите на „Трибуна Арсенал“: e-mail: tribuna.arsenal@gmail.com; Юлия Младенова: 0882 98 70 14, e-mail: julia_mladenova@abv.bg, Диана Рамналиева, e-mail: di_ramnalieva@abv.bg; Мария Рашкова: 0882 98 70 12, mvrashkova@abv.bg; Димитър Бахчеванов: 0888 21 01 00